

релъ, която и до днесъ царува на Парижката сцена, както и много други нейни сестри съ всесвѣтска слава.

Заедно съ театърътъ върви и операта. А възможна ли е опера безъ примадона? Всички голѣми градове въ своитѣ опери иматъ по нѣколко примадони. Нуждно ли е тогава да изброявамъ имената на толкова много жени — голѣми артистки въ музиката.

И ние българитѣ, макаръ и малъкъ народъ, сжщо сме дали голѣми артистки отъ свѣтовна известностъ.

*

Наредъ съ сценичното изкуство жената по фигура и грация като че ли, най-много подхожда за танца.

Като започнемъ отъ древността съ нещастната дъщеря на Ефтея, съ Давидовата жена Михала, съ историческата Саломе и свършимъ съ Изидора Джнкенъ и Анна Павлова, ще заключимъ, че танцътъ е едно изкуство, което не само че не е било недостъпно за жената презъ нейното робство, но напротивъ е било напълно поощрявано и развивано до съвършенство за лична наслада на господаря мъжъ.

Имена на мъже танцьори се срещатъ много рѣдко, макаръ че танцътъ като изкуство, води своето начало отъ религиознитѣ обслужвания на жрецитѣ при старитѣ езически религии. Танцъ изразителенъ, танцъ изкуство, излѣзълъ изъ храма, кждето е билъ само формула и въ обществото започналъ ритмически да служи въ частния животъ, започва отъ Гърция. Фактически танцътъ започва още отъ животнитѣ и дивацитѣ, като изразъ на плътта, но за изкуство се смѣта, когато се е подчинилъ на ритъмъ. Еднажъ станалъ изкуство, той е завладенъ отъ жената. Въ народнитѣ танци, наистина има гениални играчи мъже, но тѣхнитѣ имена сж останали неизвестни. Може би, танцътъ, за да прослави нѣкое име, е предпочелъ то да принадлежи на грациозна жѣнска фигура. Въ това искусство пъкъ мъжътъ е онеправдания. Ролитѣ сж смѣнени.

Бродерията и танца—ето две изкуства, които изцѣло принадлежатъ на жената.